

(екзистенційна психологія, трансперсональна психологія, нейролінгвістичне програмування, віртуалістика тощо), окрім цього слід вказати й різні його трактування. При наявності патології розщеплення свідомості може характеризуватися втратою функцій свідомості, неможливістю нормального функціонування індивіда як істоти, наділеної свідомістю. З іншого боку, може йти мова про невтрату функцій свідомості, а про розщеплення внутрішнього «Я», яке приводить до збільшення «Я-образів».

Досліджуючи питання кризового буття людини, сучасна філософія інтегрує до різних сфер наукового знання, результатом чого є виникнення міждисциплінарних напрямків, мета яких – комплексна допомога у вирішенні проблем людського життя і здоров'я. Тому, на нашу думку, вивчення феномену розщеплення свідомості потребує саме міждисциплінарного підходу.

ФІЛОСОФСЬКІ КОНЦЕПЦІЇ СВІДОМОСТІ ТА МОЗКУ

PHILOSOPHICAL CONCEPTS OF CONSCIOUSNESS AND BRAIN

Yevsieiev O.S., Assoc. Prof. Dubinina V.O.

ВДНЗУ “Українська медична стоматологічна академія”

Кафедра філософії і суспільних наук

Все наше життя це робота нашого мозку. Все, що ми сприймаємо, всі наші переживання і прозріння - це робота нашого мозку. Отже, аналіз філософської проблеми взаємодії мозку та свідомості є дуже актуальним.

Вже аналіз розвитку психіки тварин показує, що рівень її розвитку, а значить, і ступінь розвиненості форм відображення є функцією складності їх поведінки, а головне – складність організації органів відображення зовнішнього світу, центральної нервової системи.

Вже те, що багатство і змістовність форм відображення пов'язані зі складністю та досконалістю нервової системи, ступенем її централізації, саме по собі підтверджує матеріалістичний тезу: свідомість це функція мозку. Проблема свідомість і мозок включає два головних аспекти. Перший – як співвідносяться явища свідомості, психічне з фізіологічними процесами в мозку. Це так звана психофізіологічна проблема. І другий аспект, тісно пов'язаний з першим - співвідношення ідеального і матеріального.

Представники вульгарного матеріалізму, відкидаючи ідеалізм, впали в іншу крайність, ототожнив свідомість і матерію, оголосивши і думку матеріальною. Так, Бюхнер, Фогт і Молешотт, вихідці з цієї школи, вважали, що мозок так само виділяє думку, як печінка – жовч. Цю позицію і в наші дні займають окремі філософи і психологи.

Дійсно, матеріалістичне розв'язання проблеми співвідношення психічного і фізіологічного полягає у визнанні психофізіологічної єдності, основу якого утворює матеріал, фізіологічний процес, а психічний, ідеальне складає його внутрішню сторону, убік відображення.

Д. І. Дубровський пропонує інформаційну модель для інтерпретації проблеми "свідомість - мозок". Свідомість – собливий тип інформації, тому відношення між матеріальним і психічним слід розглядати як відношення між носієм інформації і самою інформацією.

В інформаційній концепції свідомості прийнятним з точки зору сучасних наукових даних чином конкретизується філософське положення про первинність матеріального і нерозривному зв'язку матеріального і психічного. Саме тому інформаційну модель співвідношення свідомості і мозку з успіхом використовують не тільки філософи, а й представники конкретно-наукових дисциплін .

DEUS EX HOMINE. ЧЕЛОВЕК И ЕСТЬ БОГ?

DEUS EX HOMINE. IS MAN A GOD?

Zlenko.A.A., Assoc. Prof. Zinchenko.N.O.

ВГУЗУ “Украинская медицинская стоматологическая академия”

Кафедра философии и общественных наук

Довольно актуальною в наше время темой является приближение человека к статусу Бога, потому что планка невозможного падает с каждым днём всё ниже. Люди становятся умнее, сильнее, самоувереннее, а религия встаёт на второй план. Граница между Богом и человеком стирается, но люди до сих пор считают эту границу серьёзным препятствием.

Бог – это сила, создавшая и поддерживающая весь мир. Эта сила может награждать, наказывать, создавать и уничтожать. Превознесение человека на один уровень с Богом противоречит религии. Но человек создан по образу и подобию Бога, тогда почему мы не можем быть Богами, хоть и в меньших масштабах?

Основным философским течением, превозносящим человека, можно считать Экзистенциализм. Хайдеггер, Сартр и их предшественник Ницше внесли огромный вклад в осознание человеческой сущности.

«Сверхчеловека» Ницше можно считать прототипом Бога в реальном мире. Насколько сильно человек превосходит обезьяну, настолько же «Сверхчеловек» должен превосходить человека обычного. Принимая во внимание высказывание Ницше: «Человек - это канат, натянутый между животным и сверхчеловеком, - канат над бездной», можно вывести то, что человек - лишь переходный этап. Современный человек намного ближе к «Сверхчеловеку», чем к животному. В первую очередь благодаря тяге к саморазвитию. Сам по себе термин «Сверхчеловек» можно понимать как высшую ступень эволюции, нового человека, способного на великие поступки. Способного изменить ход истории и в целом поменять поколение, создать что-то новое. Добиться этого можно лишь «пройдя по человеческому канату». Существа, которые пытаются пройти по этому канату, чаще всего остаются на нём, не дойдя до «Сверхчеловека», некоторые падают на дно бездны, становясь хуже, чем звери. Те, кто приблизился к концу пути, становятся легендами.